

. . . Franciákkal, németekkel, osztrákokkal vegyesen ülünk egy kis előkészületi csoportban egy szántóföldön. Először szót kellett értenünk. Igen fáradtságos és időrabló volt — de az idő Taizében nem játszik szerepet.

Utána elmondtuk egymásnak, honnan és miért jöttünk Taizébe.

Egy francia egyetemista lány, matematikus, ezt mondta: Örömet szerez nekem az itt talált közösség, az esti együttülés és a tökéletes szabadság. De ezért még nem kellett volna Taizébe jönnöm, mindezt otthon is ugyanúgy megtalálom. Azért jöttem, hogy többet találjak, mélyebbet éljek át: a beszélgetésben, az elmélkedésben, a csendben.

. . . Háromszor napjában a harangok közös imára hívnak a taizéi testvérekkel. A testvérek priorjukkal, Roger Schutzcel képezik ennek a közös imának, a szerzetesi kórusimának a magvát. Aki eljön rá, azonnal úgy érzi, hogy maga is beletartozik. A templom csendje ragályos, az ének és az ima ugyanúgy. Egyszerűen nem lehet mást csinálni, mint csatlakozni, csatlakozni a testvérekhez és ahhoz az ezer, kétezer vagy ötezer fiatalhoz, aki nem akarja elmulasztani a közös keresésnek ezt az alkalmát a hívő közösség fokozottabb átélésére.

És a hivatalos imaidőkön kívül?

Még ha éjfélkor lépünk is be a templomba, sohasem üres. Sok fiatal vágyakozik az éjszaka csendjére, amikor ráérnek szabadon foglalkozni önmagukkal.

. . . Már sok tömegrendezvényen részt vettem. Ilyenkor előre tolakodtam az étkezésnél, hogy ne a maradékot kapjam. A többiek ugyanúgy.

Taizében nem tolakodtam. Más sem. Sőt még ha egy órahosszat is kellett várni az étel kiosztásánál, még mindig nem mérgelődött senki. Hol ennek, hol annak támadt egy jó ötlete, fecsegtünk, énekelünk — az egész légkör vídamságra ingerelt, soha nem zsémbeskedésre.

Mi lesz a fiatalok zsinatából? Senki sem tudja. De Roger Schutz bátorított: merjük megkockáztatni, Isten Lelke nem fog cserben hagyni.

A zsinat minden világrészben megnyílik, hogy a fiatalság mindenütt készen állhasson az elindulásra. Indulásra a jövő felé, amelyet ő maga formál jobbra.

Meddig fog tartani a zsinat, az új kor előjátéka? Két évig? Négyig? Tízig? Vagy nem is lesz vége?

Magyar E. — Leitner R.

EGY SZENTÉVI LELKIGYAKORLAT JEGYZETEIBŐL

„Mi hittünk a szeretetben” 1Jn 4,16

Isten Szolgája:

Ki kell imádkozni, ki kell könyörögni, hogy bele ne fáradjak, hogy meg ne keményedjem, hogy abba ne hagyjam:

az örökös készséget, a mosolyogva vállalást és a csendes félreállítás magatartását. Az első kettőt, ha munkáról van szó, ha meg kell tenni valamit —

az utóbbit, mikor a dicséreteket osztják, sikert könyvelik el. Mert én is ember vagyok, látok, és nekem is vannak emberi igényeim — de én Isten és Krisztus szolgája vagyok és az embereké . . . és Ő így szolgáltatta Fiát, Ő így szolgált nekünk, és lényegében csak az számít, hogy tehetünk-e valamit, szolgálhattunk-e nekik.

Es ha belül is olyan halkán felel a Felfoghatatlan Isten — és mikor az Erős nem ad több erőt: abba nem hagyni, imában, szolgálatban kitaratni, tovább iparkodni, szégyenkezni és vezekelni . . . És ismételtetni: „Legyen meg a Te akaratod”, és hinni, hinni „a Szeretet végső győzelmében”, bennem is, általam is!

Taníts tudatában lenni, hogy mindenhova Jézust kell vinnem, békét, derűt, örömet — és nem magamat, nem politikai bölcsességet, nem sportszakértelmet, nem mindentudó okos csevegőt, hanem Tégedet: hogy induljon és mozduljon a jobb, a szebb, a krisztusibb és emberibb bennük. És mikor elért a kegyelem bennem vagy általam is valamit, akkor Magnificat, akkor Te Deum!

T e r e m j e t e k g y ü m ö l c s ö t ,

nem szép szóval, még csak nem is lázas aktivitással, hanem kegyelmi sugárzással és étellel. Ha a virág fényvel és meleggel teleítta magát, ha eltelt ízzel, illattal és színnel, észreveszik, megkívánják, örülnek neki — és szebb lett tőle a világ. „Megszentelte Isten szent nevét”; hirdette létével, szépségével, illatával Azt, aki miatt ilyen.

M a r a d j a t ó k s z e r e t e t e m b e n :

úgy is, hogy féltve őrzöm, amit már elért a kegyelem, amit beláttam, amit feltettem: hiszen ismerem, hogy milyen gyöngye vagyok és milyen törekény ez a cserépedény, és hogy hányszor kaptam újra meg újra irgalmat; és újra kezdek, de meddig, ó meddig még Uram? ha újra könnyelműen játszanunk kezdünk a Szeretettel?

— úgy is, hogy hagyom, úgy szeressen, ahogy akar — adjon, vegyen el bármit, amint Neki tetszik,

hogy hinni akarok a szeretetnek akkor is, ha már engem annyira szeret, hogy Fiához akar egészen hasomlónak tenni. Nos credimus Caritati . . .

A z A t y a s z e r e t t i t e k e t ,

mert ti szeretetek engem, és hittetek bennem. Az a nagy kérdés, és talán itt a magyarázata, miért nem látszik meg jobban az Atya szeretete és gondviselése életünkben: nem hiszünk igazán Abban, akit ő küldött, akiben kedve telt. Elméletileg igen, de életstílusát elfogadva? Mi is megyünk a józanok okossága alapján, mert úgy látjuk, nekik van igazuk, erre a világra az ő stílusuk kell. Ez a nagy buktatója és nagy botránya az életszentségi törekvéseknek, a komoly Krisztus-követésnek.

Ebbe a hitetlen világba, ebbe a reménytelen világba és ebbe az önző („sokak szívében kihül a szeretet”), gyűlölettől izzó világba világító em-

berek, kellenek, bátorító lelkek, megértő testvérek kellenek, és égő emberek, akik soha nem mondják: elég volt, sok volt, és miért mindig én?

„Bárcsak a mi Urunk Jézus megjelennék nekünk”!

Bárcsak a Lélek egészen lángra gyújtana bennünket!

Bárcsak egyetlen feladatunknak tartanánk, hogy szeretettel és szolgálattal hazavezessük, megbékítsük, boldogítsuk az Atya eltévedt gyermekeit, körüljárva és jót téve . . . Akarom, köszönöm, vállalom. Amen.

E. H.

LEVELEK A MISSZIÓBÓL

1938-ban mentem Kínába; ott voltam 1954-ig. Most már 20 éve itt dolgozom a Fülöp-szigeteken a kínai anyanyelvűek között, de angolul. Cebuban az iskolában működtem 13 évig, keresztyűmentem minden adminisztrációs munkán. 1973 májusa óta itt vagyok manilai iskolánkban. Ez az iskola tanítja a kínai nyelvet. A gyerekek nagy többsége kínaiul beszél otthon. Legtöbb meg van keresztyűelve. De a család soknak nem adja meg a katolikus atmoszférát. Most „káplán” vagyok az elemi iskolában, 1500 fiú között. Misézem az egésznek, vagy egy-egy osztálynak, és homíliát tartok, gyóntatok stb. Én vagyok az egyedüli pap kifejezetten az elemi számára. A VI.-VII. osztálynak (170 fiú) én vagyok a „counselor”-ja (tanácsadója) is. Jönnek — hívogatom őket — beszélgetésre. Nagyon szép munka. A hittant világi hitoktatóknak adják. Nincs tankönyv, hanem különböző témakörök, és ezt különféle tevékenységekkel hozzák közel a gyerekekhez: film, drámai megjelenítés, játék, liturgikus celebrálás, ahol a téma kidomborodik pl. az énekekben, a homíliában, a hívek könyörgésében stb. Minél több aktív közreműködés a cél. Adventben volt gyűjtés a szociális akcióra. A gyerekek az evangélium után ajánlották fel adományaikat. Volt segítőakciójuk szegényekkel, szellemileg gyöngye gyerekekkel. Karácsonykor persze nagy betlehemet állítottunk. Igyekszünk élményt adni a gyerekeknek.

Az iskolának nagy hírneve van. A gyerekeket előkészítik az egyetemre. A kínaiak nagyon jók matematikában és természettudományokban. Missziós iskola abból a szempontból, hogy keresztyű életet igyekszik adni, amit otthon nem kapnak.

A módszer a tanításban most egyéni. Nagy fontosságot tulajdonítanak a gyerekek munkájának, kezdeményezésének. A tanító irányítja, segíti őket. Aránylag nagy a személyzet. Óvodától föl a középiskoláig 2400 növendék van, s ehhez 150 tanító, ill. tanár. A terület lehet úgy 8 hektárnyi, ezen többek között nagyszerű könyvtár, laboratóriumok, futball- és kosárlabdapálya, uszoda. Probléma az, hogy gyerekeink gazdag családok gyermekei. A tandíj ui. magas, ez az egyedüli forrás a tanítók fizetésére. De van kb. 80 tandíjmentes is.

Vasárnaponként kisegítő munkákat végzünk. Sokszor 2-3 misét is mondunk. Van több aggiornamentokurzus. Én májusban vettem részt egy ilyen egyhónapos kurzuson. Voltunk 110-en papok, 20 rendből és 18 nemzetből. Előadások, megbeszélések, csoportdinamika volt a programon. Az egész Krisztus-központúan alakítva.

Kaufmann Ferenc
Xavier School
P.O.Box 657, Manila

+

Sok szeretettel üdvözlöm az egész Szerkesztőséget innen a messze Pakisztánból, ahol már 36 éve vagyok. Március 19-én volt 40 éve, hogy beléptem a „Medical Society”-be. 26 évig dolgoztam megszakítás nélkül, ami annyit jelentett, hogy sem Európában, sem Amerikában nem jártam. A patikus mellett voltam segédpatikus, és naponta 100-150 beteget láttunk el. Azután az első kórházat átadtuk pakisztáni veze-